

Călăuzirea Duhului în strângerile laolaltă

Introducere

Este o întrebare legitimă: Cine ar trebui să conducă de fapt o strângere laolaltă a Adunării (Bisericii)? Este posibil ca noi ca și creștinii să ne fi obișnuit cu anumite ritualuri sau proceduri și probabil niciodată să nu le fi pus la îndoială. Unii au obiceiul de a veni la strângerea laolaltă și să aștepte să vadă cine dintre frați se lasă folosit pentru o slujbă. Astfel de adunări vorbesc cu plăcere despre „călăuzirea Duhului Sfânt în cadrul adunărilor”. Alții sunt obișnuiți să organizeze și să planifice totul înainte de o întâlnire a bisericii: sunt alese cântările, se decide tema predicii și predicatorul și se aleg persoanele care vor rosti o rugăciune. Întrebarea care se pune aici este: Ce spune de fapt Biblia în această privință? Sau suntem liberi să procedăm într-un fel sau altul?

Cum citesc eu Biblia?

Răspunsul la această întrebare ar trebui să fie precedat de o chibzuință principială. De o importanță fundamentală este: Cum citesc de fapt Biblia? Există, mai ales în zilele noastre, o tendință care ar putea fi numită o „teologie a tăcerii”. Introducem elemente noi în viața noastră creștină și de adunare (biserică), motivând că ni se pare util și în Biblie nu este scris că este greșit. Dar, cu siguranță, suntem cu toții conștienți că dacă am introduce în adunare tot ceea ce Biblia nu spune în mod explicit că este greșit, atunci foarte curând vom avea parte de întruniri foarte ciudate. Există, desigur, lucruri care sunt în conformitate cu spiritul Scripturii, dar care nu sunt precizate în mod explicit în Cuvânt. Pentru a constata dacă ceva corespunde spiritului Scripturii, desigur, este nevoie de multă înțelepciune și o bună cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să cunoaștem bine principiile Sfintei Scripturi.

Câteva exemple: În Scriptură nu este scris că trebuie să avem în timpul săptămânii o oră de studiu al Cuvântului sau o oră biblică. Dar când în Faptele apostolilor 2.42 ni se spune despre stăruința în părtășie, atunci aceasta înseamnă în primul rând o părtășie sub Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că părtășia de aici este foarte strâns legată de „învățătura apostolilor” menționată în același verset. Dacă vrem, deci, să ne conformăm acestui cuvânt, vom crea posibilități prin care să putem experimenta părtășia sub Cuvântul lui Dumnezeu și să putem stăruii în învățătura apostolilor.

Nu se spune nicăieri cât ar trebui să dureze o întrunire. Cu toate acestea, citim în 1 Corinteni 14 că numărul celor care transmit o profeție și vorbesc într-o limbă este limitat la maximum trei. Acest lucru arată: Duhul lui Dumnezeu ne amintește prin apostolul Pavel că receptivitatea publicului este limitată. De aici putem deduce, de exemplu, că mai mult de două ore fără pauză nu sunt adecvate.

De asemenea în Scriptură nu scrie că ar trebui să ne rânduim o oră specială de rugăciune. Dar în Faptele apostolilor 12.5 citim că ei erau adunați în rugăciuni stăruitoare. Așadar, este clar

că în spatele acestor instituiți se află Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă ele nu sunt menționate în mod explicit.

Exemplele date nu sunt explicate printr-o tăcere a Scripturii, ci mai degrabă printr-o interpretare conștiințioasă a Cuvântului lui Dumnezeu, comparând Scriptura cu Scriptura și ținând cont de contextul general.

Introducerea de lucruri care nu sunt interzise

Cum rămâne cu libertatea noastră de a introduce în străngerile laolaltă ceea ce nu este interzis sau poruncit?

În Leviticul 10.1 citim:

Leviticul 10.1: Și fiii lui Aaron, Nadab și Abihu și-au luat fiecare cădelnița și au pus foc în ea și au pus tămâie deasupra și au adus înaintea Domnului foc străin, ceea ce nu le poruncise El.

Dumnezeu nu interzisesese nicăieri să se ia foc din altă parte decât de cel de pe altarul de tămâiere. Dar a fost de ajuns să facă ceva ce Dumnezeu nu poruncise, ca să fie omorâți atunci când au intrat în prezența lui Dumnezeu. Nadab și Abihu nu se gândiseră la asta; poate că aveau chiar motive întemeiate pentru a lua alt foc, dar era suficient, că „nu a fost poruncit”. Nu ar trebui ca acest lucru să ne facă să fim precauți, atunci când mergem în prezența Domnului Isus, la care ne adunăm, pentru a face ceva ce El „nu a poruncit”?

Poate că unii gândesc: Da, asta a fost în Vechiul Testament. Acolo totul era foarte strict. De asemenea, totul a fost reglementat, dar astăzi trăim în timpul harului și totul este diferit, și nu avem multe reguli privind viața de Adunare. - Dar noi întrebăm: Ar trebui Dumnezeu să fie mai puțin interesat astăzi de felul în care credincioșii se comportă în prezența Fiului Său, a Domnului Isus, chiar dacă El nu pedepsește comportamentul greșit imediat cu moartea? Oare nu au fost scrise aceste lucruri ca exemple și pentru învățătura noastră? (compară cu 1 Corinteni 10.6,11; Romani 15.4)? Ce învățătură vrem să tragem de aici?

În afară de aceasta Noul Testament ne dă și alte învățături importante:

- În 1 Corinteni 5 vedem că credincioșii din Corint au tolerat un curvar în mijlocul lor. Ei nu au avut nicio problemă cu aceasta și au gândit că se pot retrage din ea: Nu am auzit nicăieri că ar trebui să luăm măsuri împotriva ei; deci este în regulă dacă nu facem nimic în privința asta. - În principiu, acest lucru era chiar adevărat, deoarece epistola către Corinteni nu fusese încă scrisă. Și după cât se pare, în timpul șederii lui Pavel la ei, ei nu au primit niciun fel de indicații în privința aceasta. Dar ce spune apostolul? „Voi v-ați îngâmfat și nu v-ați mâhnit, mai degrabă, pentru ca acela care a făcut lucrul acesta să fie dat afară din mijlocul vostru” (1 Corinteni 5.2). Ar fi trebuit să fie o chestiune de la sine înțeleasă ca ei să se smerească și să se întristeze în

legătură cu aceasta. Ar fi trebuit măcar să-L roage pe Domnul ca să fie eliberați de acest rău într-un fel sau altul. Frica de Dumnezeu, care este la fel de valabilă în toate timpurile pentru toți credincioșii, ar fi trebuit să-i conducă la aceasta. Dumnezeu a făcut cunoscut dintotdeauna clar că poporul Său nu trebuie să se unească cu răul.

- În 1 Corinteni 6, ei merg la tribunal când au certuri între ei. Aceasta nu era direct interzisă. Și existau motive întemeiate pentru a merge la o instanță de judecată laică. La urma urmei, aici aveau de-a face cu experți în probleme juridice. Așa că era oportun pentru a merge acolo. La urma urmei, Dumnezeu nu interzisese aceasta! Dar Pavel zice: Pe baza cunoașterii voastre, că voi veți judeca lumea într-o zi - Enoh avea deja o bănuială în acest sens (Judecători 14.15) - ar fi trebuit să concluzionați că nu este o mărturie bună pentru creștinism să te prezinți în fața unei instanțe lumești cu astfel de lucruri. Având în vedere demnitatea statului creștin, ar fi trebuit să le fie rușine să se adreseze unei instanțe laice.
- În 1 Corinteni 8, credincioșii din Corint știau că „în lume, un idol nu este nimic și că nu este alt Dumnezeu decât numai *Unul singur*” (1 Corinteni 8.4), și Dumnezeu nu interzisese să intre într-un templu de idoli. Deci, în acest caz aveau libertatea de a face asta? Nu, dacă s-ar fi gândit la efectul asupra celorlalți, căci prin acest comportament fratele slab ar putea să piară (1 Corinteni 8.11).
- În 1 Corinteni 10.22, Pavel adaugă un alt aspect, care ar fi trebuit să fie, de asemenea, o chestiune de la sine înțeleasă pentru credincioșii din Corint: Ce ar fi gândit Domnul Isus, dacă unul dintre ai Săi ar fi luat parte la masa demonilor fără probleme? Gândul la ceea ce trebuie să simtă Domnul Isus în acest caz ar fi trebuit să-i țină departe.
- În 1 Corinteni 11.1-16 este vorba, printre altele, de acoperirea capului. Nici în privința aceasta nu a existat nici o poruncă. Dar Pavel s-ar fi așteptat ca ei să aibă o „decentă” spirituală, care i-ar fi determinat de la sine ca o femeie să nu se roage lui Dumnezeu fără să fie acoperită (1 Corinteni 11.13).
- În 1 Corinteni 11.20-34 este vorba de Cina Domnului. Nu a existat nicio poruncă cu privire la modul exact în care trebuia să se desfășoare acest eveniment. Iar credincioșii din Corint trebuie să se fi gândit: Aceasta este o experiență comunitară minunată, o combinăm cu o masă de dragoste, și în acest caz putem exprima mult mai bine această comuniune între noi. - Ar fi putut chiar să menționeze că și Domnul a mâncat și a băut cu ucenicii Săi înainte de a frânge pâinea. Probabil că au convenit, de asemenea, că fiecare ar trebui să aducă ce și cât îi place să mănânce și să bea, iar apoi toată lumea ar fi mulțumită. A fost o gândire bună, nu-i așa? Dar rezultatul nu a fost diferit de cel din Leviticul 10 (vezi mai sus): Moartea! (1 Corinteni 11.30). Vedem, așadar, că Dumnezeu manifestă același zel în Noul Testament ca și în Vechiul Testament, atunci când este vorba de casa Sa. Argumentele lui Pavel sunt din nou unele care ar fi trebuit să fie evidente pentru credincioșii din Corint: Cum au putut să treacă cu vederea nevoile fraților și surorilor lor: unii nu au putut aduce nimic de mâncare, pentru că nu aveau nimic, în timp ce alții se lăfăiau? Cum au putut fi atât de lipsiți de considerație față de frații și surorile lor (1 Corinteni 11.22b)? Cum puteau fi atât de lipsiți de considerație față de Domnul, care suferise atât de mult pentru ei în trupul Său și care a arătat tocmai prin aceasta cât de mult se gândea la ceilalți (1 Corinteni 11.29)? De ce

nu se gândiseră că nu era vorba de nevoile lor naturale, când erau adunați, ci de cauza Domnului (1 Corinteni 11.22a)? Pentru nevoile lor firești, aveau propriile case.

- În prima parte din 1 Corinteni 14 este vorba de exercitarea darurilor. De asemenea, și în privința aceasta ei nu primiseră încă nicio poruncă. Ei au chibzuit bine că darul cel mai impresionant era darul limbilor și că, dacă vorbirea în limbi trebuia să aibă loc unul după altul, nu ar fi fost timp suficient pentru toți; de aceea pare că ei își petreceau cea mai mare parte a timpului vorbind în limbi, și aceasta simultan. Gândurile pot fi înțelese în linii mari. Cu toate acestea, apostolul le arată că până și viața lor de zi cu zi ar fi trebuit să le spună că așa ceva este inutil (1 Corinteni 14.7-11); puțină gândire logică i-ar fi ajutat (1 Corinteni 14.16). Și dacă s-ar fi gândit care ar putea fi țelul lui Dumnezeu în legătură cu Adunarea Sa - și anume, edificarea trupului lui Hristos (Efeseni 4.12; 1 Corinteni 14.4,5) -, atunci le-ar fi fost imediat clar că darul vorbirii în limbi ar trebui să ocupe în Adunare poziția cea mai de jos. Cu privire la participarea simultană, unde toți vorbeau în același timp, el spune: Voi cunoașteți caracterul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este un Dumnezeu al dezordinii; așa că ar trebui să fie clar că trebuie să vorbiți unul după altul și nu toți în același timp - și asta este așa în toate adunările (1 Corinteni 14.33).
- Sfârșitul din 1 Corinteni 14 se referă la rolul surorilor în cadrul întâlnirilor. Și în privința aceasta nu a existat nicio poruncă. Și cu siguranță credincioșii din Corint s-au gândit: în creștinism totul este diferit de iudaism, iar surorile au primit și ele daruri; de ce ele nu ar trebui să participe? - Asta era o justificare ușor de înțeles. Dar Pavel spune: dimpotrivă, în Lege, în Vechiul Testament, puteați citi că femeia trebuie să fie subordonată, și din asta puteați cunoaște că așa ceva nu este posibil (1 Corinteni 14.34). Pe lângă aceasta, în Vechiul Testament nu a fost dată nici măcar o poruncă clară pentru a face așa ceva. Acolo sunt doar anumite evenimente, pe care le găsim și care ne arată acest lucru. Pavel vorbește despre ele în altă parte (1 Corinteni 11.9; 1 Timotei 2.13,14); iar Petru adaugă un alt gând (1 Petru 3.5,6). Aceste evenimente, fără formă de poruncă, ar fi trebuit să le arate asta, pentru că ele reprezintă principii ale lui Dumnezeu care nu se schimbă.
- În 1 Corinteni 15 vedem că ei au tolerat pe unii dintre ei care spuneau că „nu este înviere a morților” (1 Corinteni 15.12). Ei vor fi argumentat în mod similar cum fac unii creștinii de astăzi: Aceasta este o doctrină paralelă, nu vrem să nu o numim doctrină rea. Noi nu credem asta, dar cine crede altceva - ei bine ... nu avem instrucțiuni precise în privința aceasta! - Pavel le spune: De ce nu vă gândiți până la capăt? Gândiți-vă la ce înseamnă aceasta: dacă Hristos nu a înviat, voi sunteți încă în păcatele voastre, cei care au adormit sunt pierduți; tot ceea ce am îndurat noi, ca și creștini, este în zadar (1 Corinteni 15.16-19,29,32). Gândiți-vă care este efectul asupra vieții creștine practice (1 Corinteni 15.32b)? Și aceasta chiar și printre voi, cei care încă mai țineți cu tărie la înviere (1 Corinteni 15.33).

Așadar, vedem că sunt multe lucruri de luat în considerare atunci când introducem un comportament în Adunarea lui Dumnezeu. Să rezumăm încă o dată ceea ce tocmai am menționat - știind că această listă nu este cu siguranță exhaustivă:

Este introducerea unui nou comportament în concordanță ...

1. cu teama de Dumnezeu? (1 Corinteni 5)
2. cu demnitatea creștinilor? (1 Corinteni 6)
3. cu menajarea fraților slabi și a surorilor slabe? (1 Corinteni 8)
4. cu simțământul Domnului Isus? (1 Corinteni 10)
5. cu decența față de frații mai spirituali și surorile mai spirituale? (1 Corinteni 11.1-16)
6. cu menajarea fraților mai săraci și a surorilor mai sărace? (1 Corinteni 11.22b)
7. cu faptul că în Adunare nu trebuie să fie vorba de nevoile noastre naturale? (1 Corinteni 11.22a)
8. cu suferințele și cu onoarea Domnului? (1 Corinteni 11.29)
9. cu lucrurile evidente din viața de zi cu zi? (1 Corinteni 14.7-11)
10. cu gândirea logică? (1 Corinteni 14.16)
11. cu țelul lui Dumnezeu referitor la Adunarea Sa? (1 Corinteni 14.4,5)
12. cu ființa lui Dumnezeu? (1 Corinteni 14.33)
13. cu ceea ce noi putem învăța din evenimentele prezentate în Scriptură? (1 Corinteni 14.34)
14. cu consecințele, dacă chestiunea este gândită până la capăt? (1 Corinteni 15.13-17)
15. cu un ghid pentru sfințirea practică a vieții? (1 Corinteni 15.32b)
16. cu conștientizarea existenței unui potențial de ispitire? (1 Corinteni 15.16-19,29,32)

Să aplicăm aceste principii la două exemple:

- Primul exemplu: Se pune întrebarea, dacă nu ar fi bine, dacă cântările din adunare (biserica) ar fi înlocuite sau susținute de un cor sau de o trupă de muzicanți. Sfânta Scriptura nu spune că ar fi interzisă introducerea unui cor sau a unei trupe de muzicanți. Unii trag concluzia din aceasta: Pentru că Scriptura nu spune nimic, este în regulă să le introducem. Pentru că Domnul nu spune nimic împotriva, ei concluzionează că El este pentru. Nu se poate ști exact, se presupune doar acest lucru. Să ne gândim acum la punctul 8 din lista de mai sus: onoarea Domnului nostru. Noi suntem adunați în Numele Lui. Dar în cadrul unui cor sau al unei formații este greu de evitat faptul ca omul să fie în centrul acțiunii. Atenția este îndreptată spre oameni, de modul în care se exprimă, dacă o fac bine sau rău, etc. Să ne gândim, de asemenea, la punctul 7 și la „nevoile naturale”. Atunci când ne dorim un cor sau o formație, este vorba, în cele din urmă, și de faptul că dorim să avem parte de o plăcere muzicală. Nu ne-ar scrie Pavel (compară cu 1 Cor 11.22): Nu aveți acasă o tehnică adecvată, unde să puteți asculta muzică melodică?¹
- Al doilea exemplu: În zilele noastre ar putea fi o problemă utilizarea mijloacelor de comunicare precum tabletele sau smartphone-urile în timpul orelor de adunare. Cel puțin atunci când nu există niciun motiv serios pentru aceasta. S-ar putea ca în câțiva ani acest lucru să fie ceva normal pentru unii frați și unele surori, la fel ca pe vremea

¹ Mai sunt și alte argumente: ne-am ocupat în altă parte intensiv cu această temă. Vezi cartea „[Închinarea în secolul 21](#)”.

lui Isus când se citea de pe pergamente și mai târziu s-a trecut la versiunea mult mai simplă a cărții. Dar, în zilele noastre, acest lucru ar putea însemna că nu se ține cont de frații mai săraci și surorile mai sărace, care nu-și pot permite o tabletă (a se vedea punctul 6).²

Dacă ne gândim la această chestiune până la capăt (vezi punctul 14), pericolul va fi cu atât mai mare de a primi tot mai multe prelegeri în cadrul străngerilor laolaltă, care au fost citite cu doar câteva secunde înainte într-un comentariu. Cu siguranță astfel de gânduri nedigerate (în sens spiritual „furate”) nu sunt în sensul Domnului - pericole similare se aplică și la Bibliile de studiu de astăzi, dacă sunt folosite în cadrul întâlnirilor. Slujitorul ar trebui să se ocupe de un subiect în mod corespunzător și în părtășie cu Domnul.

Mai mult, am putea fi tentați (vezi punctul 16) să pregătim o predică în așa fel încât trebuie doar să o citim. Bineînțeles că nu avem nimic împotriva punctelor cheie și, cu siguranță, nimic împotriva unei pregătiri temeinice pentru serviciile de predicare. Toate acestea sunt posibile și fără mediile digitale. Nicidecum nu spunem că aceste probleme există doar din cauza mediilor digitale, dar aceste posibilități devin mult mai simple.

În ceea ce privește frații mai slabi și surorile mai slabe, poate nu întotdeauna trebuie să ținem seama numai de frații mai tineri și surorile mai tinere (punctul 3), că ei sunt tentați să verifice între timp un mesaj pe WhatsApp sau Facebook.

Aceste considerații nu au nimic de-a face cu tehnofobia. Dacă există frați și surori care nu pot citi textul biblic nici măcar cu ochelari, ne putem gândi dacă să le oferim o tabletă, dacă nu-și pot cumpăra una, pentru a putea citi astfel textul biblic în cadrul întâlnirilor. Dar asta este cu totul altceva.

- Nu intenționăm să interzicem lucruri în general, ci mai degrabă să arătăm ce principii din Cuvântul lui Dumnezeu ne pot ghida într-o chestiune, atât personal cât și colectiv, într-un subiect care nu este scris în mod explicit în Cuvântul lui Dumnezeu.

Probabil acum înțelegem mai bine de ce apostolul Pavel se roagă pentru credincioșii din Filipi pentru „cunoștință și pricepere”, pentru ca ei „să deosebească pe cele alese” (Filipeni 1.9-11).

Cine este centrul străngerii laolaltă?

În răspunsul la întrebarea „Cine ar trebui să conducă biserica (adunarea) locală?”, este mai întâi de toate esențial să cercetăm ce spune Sfânta Scriptură despre centrul străngerilor

² Se poate desigur că aceste lucruri fac parte deja din dotarea celor mai multe case și unde nu este vorba de o problemă a banilor. Atunci argumentul acesta nu mai este valabil.

laolaltă. Domnul Isus a dat adunării locale promisiunea că El va fi *personal* în mijlocul celor care se adună în numele Său (Matei 18.20).

O diferență între „cu voi” și „în mijlocul lor”

Este o diferență când Domnul Isus spune: „Iată, Eu sunt *cu voi* în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28.20), și: „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt *în mijlocul lor*” (Matei 18.20).

- În primul caz, Domnul Isus umblă *cu noi* prin împrejurările vieții noastre, El este „cu voi”, putem ști că El este mereu alături de noi. Acest lucru este adevărat chiar dacă nu umblăm pe căi bune, căci Domnul nu ne părăsește niciodată (Evrei 13.5; Psalmul 139.7-10). Aici este vorba de activitățile, nevoile și interesele *noastre*.
- În cel de-al doilea caz, noi mergem „la El” (Evrei 13.13); mergem la locul unde Domnul Isus ne invită să fim *la El*. Domnul Isus este „Fiu peste casa Sa” (Evrei 3.6). Acolo El are ultimul cuvânt. El este stăpânul casei și este vorba de interesele *Lui*. Prin urmare, El trebuie să spună cum trebuie să se desfășoare totul. Ceea ce facem, vrem să facem în Numele Domnului Isus - adică în conformitate cu tot ceea ce Persoana Sa este și a fost revelat. Este un loc în care Domnul Isus confirmă lucrurile pe care noi le legăm sau le dezlegăm în Numele Lui (Matei 18.18-20). Este un loc în care Domnul Isus promite prezența Sa în mijlocul alor Săi, unde El este centrul celor adunați (Matei 18.20).

Deci, este foarte important să cunoaștem diferența între atunci când ne adunăm în [sau: spre] Numele Său sau dacă Domnul Isus este cu noi în circumstanțele vieții.

Citim despre chemarea „*Numelui Domnului* în orice loc” (1 Corinteni 1.2) și că „oricine rostește [numește] *Numele Domnului*” trebuie să se depărteze de nedreptate. În plus, ar trebui să stea alături de cei „care cheamă *pe Domnul* dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2.19-22). De asemenea, excluderea ar trebui să se facă numai în acest Nume (compară cu 1 Corinteni 5.4). Dacă Dumnezeu a dat Domnului Isus un Nume „care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2.9-11), atunci este de la sine înțeles că nu trebuie să ne dăm un nume care ne distrage atenția de la Numele unic în felul lui al Domnului Isus Hristos (compară cu 1 Corinteni 1.11-13). Dacă acest lucru a fost greșit în timpul lui Pavel, atunci este greșit și astăzi. Este probabil clar pentru toți creștinii credincioși că în cer nu vor mai exista nume de separare; atunci de ce le mai vrem pe pământ? Să nu se facă voia Lui pe pământ așa cum este în ceruri (compară cu Matei 6.10)?

Este numai *un singur* loc

În Vechiul Testament cortul și, mai târziu, Templul din Ierusalim erau locul unde Dumnezeu era prezent cu prezența Sa. Exista numai *un singur* loc unde Dumnezeu a promis prezența Sa (compară cu Deuteronomul 12). El nu a fost la altarele din Dan și Betel, pe care Ieroboam le-a ridicat (compară cu 1 Împărați 12.29) după separarea regatului de nord de cel de sud. Șehina,

norul slavei și prezenței lui Dumnezeu, era numai în Ierusalim; aici era locul de adunare. Astăzi, locul de adunare este numai acolo unde se adună cel puțin doi sau trei în Numele Domnului Isus. Iar în „lumea viitoare” (Evrei 2.5) va fi din nou numai *un singur* loc; în Împărăția milenară a păcii, norul gloriei și prezenței lui Dumnezeu va fi din nou în Ierusalim (Ezechiel 43.2-5); atunci centrul serviciului divin va fi din nou acolo.

În Vechiul Testament, slava lui Dumnezeu părăsise Templul (Ezechiel 10-11) pentru că poporul se abătuse de la Dumnezeu și căzuse în idolatrie. Este posibil să se fi văzut în exterior un Templu în Ierusalim, dar gloria lui Dumnezeu și prezența Sa nu se puteau unii cu el. De asemenea, Domnul Isus nu este obligat să fie prezent cu slava Sa și în mijlocul celor care tolerează răul și lucruri false, sau se adună în mod sectar, sau acolo unde Îl exclud din locul de stăpân al casei în „casa Sa” (Evrei 3.6) și totul a fost luat în propriile mâini.

Domnul Isus „în mijlocul” celor șapte sfeșnice de aur

Cu toate acestea, într-un anumit fel, Domnul Isus este chiar și *în mijlocul* celor care mărturisesc Numele Său în toată creștinătatea. În Apocalipsa citim despre Fiul Omului, care umbla *în mijlocul* celor „șapte sfeșnice de aur”. Se spune: „Cele șapte sfeșnice sunt șapte adunări” (Apocalipsa 1.20; compară cu Apocalipsa 1.12,13; 2.1). Aceste șapte adunări din Apocalipsa 2 și 3 constituie o mărturie a creștinătății de-a lungul secolelor. În acest fel, Domnul Isus umblă în mijlocul mărturiei creștine - adică în tot ceea ce se numește pe sine cu numele Lui, fie că este cu adevărat născut din nou sau nu - și, de asemenea, peste tot oriunde se adună creștinii sub o formă oarecare. Dar aceasta nu înseamnă că El este pretutindeni și personal în mijloc, conform cu Matei 18.20; pentru aceasta *trebuie* „să ieșim la El, în afara taberei” (Evrei 13.13). Dacă vrem să-L experimentăm pe Domnul în mijlocul nostru, pentru aceasta există condiții. Trebuie să ne adunăm „în [sau: spre] Numele Lui” și să „ieșim afară la El”. Totul trebuie să fie în conformitate cu Numele Său.³ El are dreptul să reglementeze și să dirijeze totul așa cum dorește.

Dacă am înțeles corect acest punct, atunci nu poate exista decât o singură întrebare în ceea ce privește strângerea laolaltă: Cum ar vrea El să ne adunăm? În acest caz, nu poate fi vorba de întrebarea: Ce este permis sau împotriva a ce nu spune Sfânta Scriptură în mod direct ceva? Când ne „strângem ca Adunare”, atunci ne vom întreba mai întâi ce spune în mod pozitiv Sfânta Scriptură și care sunt principiile generale care pot fi deduse din Cuvântul lui Dumnezeu (vezi mai sus). Există o diferență ca de la cer la pământ dacă la întrebarea „De ce faceți asta sau aia în biserică (adunare)?” se răspunde: „Ah, cele mai multe lucruri le facem pentru că noi le considerăm că sunt bune și Sfânta Scriptură nu le interzice”, sau dacă spunem: „Facem una sau alta pentru că așa ne spune Sfânta Scriptură și pentru că principiile biblice ne-au îndrumat să le facem în acest fel.” - Dacă suntem conștienți că Domnul Isus este în centru, atunci vom respecta ceea ce ni se spune în mod explicit să facem, iar în rest, ne vom ghida după principiile pe care tocmai le-am găsit în prima epistolă către Corinteni.

³ Aceasta desigur nu anulează faptul că Domnul Isus are multă răbdare cu slăbiciunea și necunoașterea (compară cu Evrei 5.2a).

Dacă permitem ca aceste gânduri să lucreze asupra noastră, atunci vom înțelege de ce o strângere laolaltă în Numele Domnului poate avea loc întotdeauna numai în toată simplitatea, pentru că atunci nu căutăm să introducem tot felul de lucruri în cadrul străngerilor laolaltă, ci doar acele lucruri pe care le-am găsit în mod explicit în Cuvântul lui Dumnezeu, la care avem „așa este scris” de partea noastră.

Cine locuiește în adunare (biserică)?

Când Domnul Isus a fost pe pământ, El nu a vorbit prea mult despre ordinea din casa lui Dumnezeu. El a vorbit despre faptul că El voia să zidească Adunarea Sa (Matei 16.18). De altfel Domnul Isus a continuat să vorbească chiar și după moartea și învierea Sa. Atât în mod direct, când ne gândim la apostolul Pavel, despre care se spune: „Dumnezeul părinților noștri te-a ales dinainte ca să cunoști voia Lui și să-L vezi pe Cel Drept și să auzi glas din gura Lui” (Faptele apostolilor 22.14), dar și prin Duhul Sfânt, pe care Domnul Isus L-a trimis după ce lucrarea a fost făcută (Ioan 16.13). Pentru ce a vrut de fapt să-L trimită pe pământ? Doar pentru ca Duhul Sfânt să poată locui personal în fiecare credincios (1 Corinteni 6.19)? Da, și asta! Dar nu numai asta.

Duhul Sfânt locuiește în credincios și în Adunare (Biserică)

Domnul Isus L-a trimis pe Duhul lui Dumnezeu pentru ca Duhul să ne călăuzească în tot adevărul (Ioan 16.12,13), și noi găsim „tot adevărul” mai ales în scrierile apostolilor și, în ceea ce privește Biserica (Adunarea), în mod deosebit în scrierile lui Pavel. Dar nici măcar acesta nu a fost singurul motiv pentru coborârea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt trebuia să locuiască în Adunare. Adunarea este o „locuință a lui Dumnezeu în Duhul” (Efeseni 2.22). Adunării din Corint i s-a spus: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că *Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?*” (1 Corinteni 3.16). Astfel, nu numai că fiecare personal este un templu al Duhului Sfânt (1 Corinteni 6.19), dar Duhul Sfânt locuiește și în Adunare. Domnul Isus Însuși a vorbit și El despre aceste două laturi. El a spus: „El [Duhul Sfânt] rămâne *la voi* și va fi *în voi*” (Ioan 14.17). Așadar, și în cazul darului Duhului Sfânt există aceste două domenii, în care Duhul Sfânt lucrează și locuiește: și anume *între* credincioși și *în* credincioși.

Găsim acest lucru imediat și în Faptele apostolilor 2, când Duhul Sfânt a venit pe pământ la Cincizecime. Duhul Sfânt „a umplut *toată casa*” și „*toți* au fost umpluți de Duhul Sfânt” (Faptele apostolilor 2.2-4). Din nefericire, mai ales primul punct adesea nu este văzut sau se vede, dar nu are consecințe pentru viața practică a bisericii. Duhul Sfânt locuiește în Adunare ca întreg. Domnul Isus L-a trimis pe Duhul Sfânt ca să locuiască în Adunare, așa cum Dumnezeu locuia odinioară în Templu (1 Corinteni 3.16). El determină lucrarea plăcută lui Dumnezeu a darurilor (1 Corinteni 12.7-10). De asemenea, El vrea să călăuzească lucrarea darurilor așa cum vrea El (1 Corinteni 12.11).

Deci, este un privilegiu minunat, atunci când suntem adunați în Numele Domnului Isus; atunci Domnul Isus este în mijlocul nostru. El este *Capul trupului*, al Adunării, de la El vine

îndrumarea și conducerea. De asemenea, Duhul Sfânt locuiește în Adunare și această locuire este asociată cu „Templul lui Dumnezeu”. Pe de o parte, aceasta vrea să ne atragă atenția asupra faptului că acolo unde locuiește Duhul Sfânt se menține ideea de puritate și sfințenie, iar pe de altă parte, este un loc unde ne aducem închinarea. Oriunde se adună credincioșii, Duhul Sfânt dorește să mențină ideea de puritate, sfințenie și închinare, indiferent că aceasta are loc sau i se opune rezistență. Domnul prezent rânduiește slujbele (1 Corinteni 12.5) și *prin* Duhul și *în* puterea Duhului vrea să dea îndrumare și călăuzire

Deci, cine ar trebui să fie conducătorul Bisericii? Nu poate fi altfel: dacă avem o Persoană așa de puternică și capabilă în mijlocul nostru, atunci un lider uman este exclus. Domnul Isus a rezolvat această întrebare cu mult timp în urmă, când L-a trimis pe Duhul Sfânt pe pământ pentru a-i echipa pe credincioși cu tot ce au nevoie, nu numai pentru viața personală, ci și pentru viața de părtășie.

A deveni „părtași Duhului Sfânt”

Observați că acest al doilea aspect, faptul că Duhul Sfânt este și *cu noi*, că El locuiește în Adunare, explică cum a fost posibil ca și un necredincios să devină „părtaș la Duhul Sfânt”. (Evrei 6.4). Astfel de oameni nu au avut Duhul Sfânt în *ei*, dar ei au venit *sub influența* Duhului Sfânt, atunci când au participat la strângerile laolaltă.

Cum călăuzește Duhul Sfânt o strângere laolaltă?

„Cum vrea El”

Acum, bineînțeles, vine întrebarea interesantă: Cum călăuzește Duhul Sfânt o strângere laolaltă? Capitolul 12 din prima epistolă către Corinteni ne ajută în mod deosebit în această privință. Biserica este comparată aici cu un corp uman. Fiecare mădular al corpului are un rol deosebit și la fel fiecare frate și soră din Biserică - nu neapărat în cadrul strângerilor laolaltă, desigur - are o sarcină specială, o slujbă specială. Apoi se spune în versetul 11: „Dar toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia în parte cum vrea” (1 Corinteni 12.11). Duhul Sfânt vrea să producă practicarea darurilor și folosește fiecare mădular al trupului lui Hristos „așa cum vrea” El. Acest lucru este adevărat în general, dar, desigur, și atunci când „ne strângem laolaltă ca Adunare” (1 Corinteni 11.18); apoi trebuie să ascultăm cum *Îi* place să ne conducă Duhul Sfânt. Trebuie să ne întrebăm sincer, dacă nu cumva o hotărâre prealabilă nu limitează călăuzirea Duhului. Acest lucru nu înseamnă că mergem „nepregătiți” la o strângere laolaltă, și de asemenea nu înseamnă că Duhul lui Dumnezeu nu ne-ar putea binecuvânta chiar dacă noi am stabilit lucrurile. Dar ce ne face să fim atât de siguri de ceea ce vrea Duhul lui Dumnezeu, de exemplu, într-o anumită duminică, dacă noi am stabilit totul dinainte?

În epistola adresată adunării din Tesalonic, Pavel - conform contextului – se gândește în mod deosebit la strângerile laolaltă, când scrie: „Nu stingeți Duhul; nu disprețuiți profețiile; dar cercetați toate, țineți ce este bun” (1 Tesaloniceni 5.20,21). Așadar, acolo unde Duhul dorește

să dea o conștientizare a prezenței Sale, mai ales prin profeție (1 Corinteni 14.24,25), putem să-L stingem - ceea ce nu înseamnă altceva decât să-L împiedicăm să lucreze așa cum vrea El. Nu este oare o „disprețuire” a profeției dacă facem imposibil, printr-o planificare prealabilă, ca atunci când „se face o descoperire altuia care stă jos” (1 Corinteni 14.30), ca acesta să o aducă?

Călăuzește Duhul altfel în viața personală decât în Adunare (Biserică)?

În privința aceasta se spune adesea că noi trebuie să ne lăsăm călăuziți de Duhul Sfânt și în viața noastră și, de regulă, acest lucru ar însemna că noi ar trebui să ne gândim bine la felul în care procedăm într-o chestiune. Ne prezentăm gândurile noastre Domnului și Îl rugăm să ne îndrume și călăuzească în lucrurile pe care ni le-am propus să le facem. Uneori Domnul ne arată clar și în viața noastră personală că un plan nu a fost după voia lui Dumnezeu, iar Dumnezeu are căi și mijloace de a ne împiedica să facem acest lucru - mai ales atunci când dorim să-L lăsăm să ne conducă și în viața personală. Apostolul Pavel și-a făcut și el planuri pentru călătoriile sale misionare, iar uneori citim că Duhul Sfânt l-a împiedicat să le facă (Faptele apostolilor 16.6,7). Toate acestea sunt minunate și corecte așa.

De ce nu putem aplica acest lucru sută la sută la străngerile laolaltă din adunare? Răspunsul este, poate, deja evident, dacă luăm în considerare cele două domenii în care lucrează și locuiește Duhul Sfânt. În viața noastră suntem în *elementul nostru*, Duhul lui Dumnezeu locuiește în fiecare credincios, am fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, iar creștinul credincios merge pe drumul său și se încredințează pe sine însuși conducerii și îndrumării Duhului. Dar când ne adunăm ca Biserică, atunci suntem în *elementul Duhului*, atunci mergem acolo unde Duhul Sfânt are conducerea și îndrumarea, și atunci trebuie să așteptăm, până când El dă îndrumări. El ar trebui să aibă principial libertatea de a folosi pe toți cei prezenți. Oricine poate fi un instrument în mâna Duhului Sfânt. Duhul Sfânt locuiește nu numai în fiecare credincios în parte, ci și în Biserică (Adunare). Aici nu poate hotărî o singură persoană, sau pot hotărî mai multe persoane cum să vrea Duhul lui Dumnezeu să conducă într-o anumită situație. Ar fi un pic ciudat dacă cu o săptămână în avans am stabili cum să conducă Duhul Sfânt într-o anumită duminică. Putem găsi în Scriptură mai multe exemple de planificare în *viața personală*, dar nu și de *planificarea programului străngerilor laolaltă*. Cum să planifice o mână de oameni, care probabil poartă o responsabilitate deosebită în cadrul unei biserici, desfășurarea unei ore, dacă unii, pe care Domnul vrea să-i folosească și care sunt, de asemenea, mădulare ale trupului lui Hristos, nu sunt prezenți la sfătuire, sau nici măcar nu știu cine va fi acolo într-o duminică? Este aceasta cu adevărat libertatea pe care Duhul Sfânt ar trebui să o aibă ca să folosească și să stabilească „cum vrea El”?

Un exemplu de călăuzire a Duhului în străngerile laolaltă ale Adunării (Bisericii)

Până acum am văzut că Sfânta Scriptură ne îndrumă foarte clar în direcția de a permite Duhului Sfânt cât mai multă libertate pentru a conduce și călăuzi după cum dorește. Cum au implementat primii creștini această minunată libertate? Încă o dată ne reamintim că ar trebui să ne străduim să cercetăm ceea ce Scriptura are de spus în sens *pozitiv* despre un subiect și nu

să ne construim argumentul pe tăcere. Chiar dacă Sfânta Scriptură nu ne arată decât *un singur* exemplu, credința este deplin satisfăcută cu asta. Căci credința are nevoie doar de *un singur* cuvânt din gura lui Dumnezeu pentru a-și stabili calea în consecință. Uneori se aude argumentul că Sfânta Scriptură spune ceva despre un subiect doar într-un singur loc (deși am arătat mai sus că nu este așa) și că totul ar trebui confirmat de gura a doi sau trei martori. Însă în acest caz se uită că avem nevoie de această mărturie în cazul mărturiei unui om, și chiar dacă este așa, în cazul Cuvântului lui Dumnezeu nu este deloc necesar, căci Cuvântul Lui este adevăr. Credința preferă să argumenteze cu Cuvântul lui Dumnezeu. A introduce ceva din tăcerea Scripturii nu numai că este lipsit de orice temei, dar în cele din urmă duce din ce în ce mai mult la îndepărtare de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu există nicio altă explicație pentru evoluția în mărturia creștină, că în mare măsură s-a ajuns la îndepărtare de la simplitatea străngerii laolaltă.

Neajunsurile nu sunt un motiv pentru a lua totul în propriile mâini

Cum ar trebui să decurgă o strângere laolaltă ca o Adunare? Suntem foarte recunoscători că Duhul Sfânt ne-a lăsat un întreg capitol din care putem învăța multe despre felul în care ar trebui să se desfășoare o strângere laolaltă. Este vorba de capitolul 14 din prima epistolă către Corinteni. Apostolul Pavel a trebuit să corecteze multe lucruri greșite printre credincioșii din Corint (cu privire la călăuzirea liberă a Duhului) și, din păcate, de multe ori trebuie să o facă și astăzi, dacă dorim să ne strângem sub această călăuzire liberă a Duhului. Deși credincioșii din Corint au făcut multe greșeli și au lăsat libertatea Duhului să degenereze într-o libertate pentru carne, apostolul Pavel nu a recomandat credincioșilor să încredințeze conducerea unei anumite persoane sau unui grup de persoane, care ar trebui să planifice și să pregătească totul mai bine. Nu, apostolul nu a făcut altceva decât să corecteze deficiențele și să mențină libertatea fundamentală a Duhului. Am face bine să facem și noi la fel ca apostolul.

Există într-adevăr foarte mari nemulțumiri chiar și astăzi între cei care doresc să se adune sub călăuzirea liberă a Duhului, iar mulți sunt atât de frustrați încât s-au îndepărtat de ea și au luat totul în propriile mâini, adesea cu cele mai bune intenții. Desigur, prin aceasta se pot înlătura unele vicii, dar cu toate acestea Duhul lui Dumnezeu a fost limitat în libertatea Lui, și asta *în principiu*. Cuvântul „în principiu” este foarte important aici, deoarece chiar și într-o strângere laolaltă sub călăuzirea liberă a Duhului este posibil ca Duhul să fie îngrădit în libertatea Sa. Dar acest lucru nu se întâmplă *din principiu*, ci din cauza stării proaste a celor care se adună acolo. Este cu totul altceva să urmezi un principiu fals sau de a experimenta slăbiciunea în urmărirea unui principiu corect, deoarece în acest din urmă caz se poate lucra asupra slăbiciunii sau eșecului.

Există o călăuzire specială a Duhului în străngerile laolaltă ale Adunării (Bisericii)?

Nu este ușor de răspuns la această întrebare. După cum am văzut mai sus, Duhul Sfânt locuiește în Biserică. El este conducătorul Bisericii. În acest fel, este deja ceva deosebit atunci când ne adunăm ca Biserică (Adunare) și acordăm atenție la ceea ce are de spus adevăratul Conducător al Bisericii. De asemenea, am văzut că trebuie să diferențiem între călăuzirea

Duhului în viața personală și călăuzirea Duhului în locul în care Duhul Sfânt locuiește într-un mod foarte general. Pe de altă parte, Sfânta Scriptură nu vorbește despre o conducere specială a Duhului în cadrul străngerilor laolaltă, ca și cum Duhul Sfânt ne călăuzește în viața noastră *principlial* diferit decât în strângerea laolaltă. Duhul Sfânt, care locuiește în fiecare personal, este același care locuiește și în Biserică.

Poate că cineva se gândește că Duhul Sfânt ni se adresează în mod supranatural în cadrul străngerii laolaltă al Bisericii. Poate că unul sau altul crede că ar trebui să ne decuplăm mintea, pentru a ne putea lăsa călăuziți în întregime de Duhul Sfânt. Aceasta este, dacă îmi permiteți, o greșală imensă. Așa cum în viața noastră nu ar trebui să ne decuplăm mintea, la fel nu ar trebui să facem aceasta nici în străngerile laolaltă. Nu există niciun capitol din Biblie în care cuvântul „minte” să apară mai des decât în 1 Corinteni 14, iar Duhul Sfânt nicidecum nu este menționat în acest capitol. Chiar dacă Duhul Sfânt este Conducătorul bisericii noastre, totuși Duhul nu trece în prim-plan. A nu fi controlat de minte este chiar o caracteristică a conducerii demonilor printre neamuri (1 Corinteni 12.2). Marea sarcină a Duhului Sfânt este tocmai aceea de a-L glorifica pe Hristos (Ioan 16.14) și nu de a Se pune pe Sine Însuși în centrul atenției. În afară de aceasta, Pavel nu vrea, evident, să trezească impresia că conducerea Duhului Sfânt în străngerile laolaltă funcționează fundamental diferit de felul în care funcționează în viața de zi cu zi. Și în viața de zi cu zi ne gândim la o situație, ne folosim mintea (reînnoită), cerem sfatul Domnului și dorim să fim conduși de Duhul lui Dumnezeu. Exact la fel este și în străngerile laolaltă. În cel mai bun caz, nu ne gândim la o călăuzire specială a Duhului, nici în viața noastră personală, nici în strângerea laolaltă. Ea face parte pur și simplu din umblarea noastră spirituală, așa cum respirația este pentru viață. Apostolul Pavel spune, că, în calitate de „fii ai lui Dumnezeu” ar trebui să fim conduși prin Duhul Sfânt (Romani 8.14). De asemenea, apostolul le spune credincioșilor din Galatia la modul general: „Dacă trăim în Duh, în Duh să și umblăm” (Galateni 5.25). Domnul Isus este marele nostru exemplu în privința aceasta: El a fost întotdeauna condus și impulsionat de Duhul lui Dumnezeu (Matei 4.1; Marcu 1.12; Luca 4.1).

Ce țel urmărește Duhul Sfânt într-o strângere laolaltă a Adunării (Bisericii)?

Multiplele sarcini ale Duhului Sfânt

Duhul Sfânt are foarte multe sarcini foarte generale:

- El convinge de păcat și de dreptate și de judecată (Ioan 16.8).
- El ne îndreaptă privirile spre revenirea Domnului (Apocalipsa 22.17).
- El dorește să lucreze în noi roada Lui (Galateni 5.22).
- El dorește să ne amintească de cuvintele Domnului (Ioan 14.26).
- El mărturisește despre Domnul Isus (Ioan 15.26). etc.

Marea sarcină a Duhului Sfânt este glorificarea lui Hristos (Ioan 16.14). La fel este și în Adunare. Când este vorba de lucrarea în legătură cu darurile, atunci este vorba în mod foarte deosebit de glorificarea lui Hristos ca *Domn*. În 1 Corinteni 12:3 se spune „că nimeni, vorbind

prin Duhul lui Dumnezeu, nu poate spune: « Isus să fie anatema!» Și nimeni nu poate spune: «*Isus este Domn!*», decât prin Duhul Sfânt”. Duhul Sfânt nu ne va conduce niciodată să vorbim în mod denigrator și disprețuitor despre Domnul. Este tocmai un semn că suntem călăuziți de Duhul, atunci când Îl numim „Domn” pe Domnul Isus. Din păcate se poate constata că în multe locuri se vorbește doar de „Isus” în loc de „Domnul Isus”. Acesta nu este tocmai un semn că totul se desfășoară sub călăuzirea Duhului. În acest context, Duhul Sfânt vrea să ne amintească mai ales de Hristos ca *Domn*, pentru că Hristos este Cel care încredințează orice slujbă (1 Corinteni 12.5). Obișnuința de a spune „Doamne” fără a umbla în consecință este, desigur, la fel de reprobabilă!

Darurile, pe care le dă Domnul, sunt spre folos

În 1 Corinteni 12 este vorba la modul foarte general de daruri de har, slujiri și acțiuni. Acestea sunt puse în legătură cu *Duhul*, cu *Domnul* și cu *Dumnezeu* (1 Corinteni 12.4-6).

- Chiar dacă *darurile harului* sunt diferite, există *un singur* Duh în spatele lor, care dorește ca ele să lucreze pentru binele întregului trup al lui Hristos. Acest lucru ne arată că nu este vorba de cât timp am fost la școala biblică și cât de bine suntem pregătiți în retorică.
- *Slujbele* sunt încredințate de Domnul nostru, față de care suntem responsabili în calitate de robi. Acest lucru ne arată că nu comitetele sunt cele care distribuie anumite servicii, ci Domnul.
- Numai Dumnezeu este responsabil pentru *efecte*. Dacă ne gândim că ar trebui să obținem rezultatul prin dramaturgie și gesturi în vorbire, prin povestiri sau chiar prin acompaniament coral și altele asemenea, atunci învățăm aici că toate acestea nu sunt calea lui Dumnezeu.

În versetul următor citim: „Dar fiecăruia i se dă arătarea Duhului *spre folos*” (1 Corinteni 12.7). Deși darurile își găsesc câmpul de acțiune în mod natural dincolo de întâlnirile Bisericii, este totuși așa că unele daruri sunt exprimate în mod deosebit în străngerile laolaltă. Așa găsim exprimat apoi și în 1 Corinteni 14.

În 1 Corinteni 12.8-11 se spune:

1 Corinteni 12.8-11: Pentru că unuia i se dă, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; și altuia, cuvânt de cunoștință, potrivit aceluiași Duh; și altuia, credință, în același Duh; și altuia, daruri de vindecare, în același Duh; și altuia, lucrări de putere; și altuia, profeție; și altuia, deosebirea duhurilor; și altuia, felurite limbi; și altuia, interpretarea limbilor. Dar toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia în parte cum vrea.

Aici găsim o serie întreagă de lucruri pe care le face Duhul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt dă în cadrul unei străngeri laolaltă (bineînțeles că nu se limitează la acest cadru), de exemplu, cuvântul de înțelepciune, cuvântul de cunoaștere sau chiar o profeție. Dar cu ce scop dă El

aceste lucruri? Să citim din nou 1 Corinteni 12.7: „Dar fiecăruia i se dă arătarea Duhului *spre folos*” Fiecare „cuvânt de înțelepciune”, fiecare „vorbire în limbi” sau „interpretare a limbilor”, fiecare „profeție”, dar și fiecare revelație a Duhului, pe care Duhul Sfânt vrea să o folosească într-o strângere laolaltă are scopul de a fi *spre folosul credincioșilor*. Acesta este al doilea obiectiv principal al Duhului, când este vorba de exercitarea darurilor.

Prorocia a fost dată spre zidire și încurajare și mângâiere

Folosul cel mai mare îl au credincioși atunci când sunt puși în lumina lui Dumnezeu, când se simt apelați de El Însuși și astfel sunt edificați, îndemnați sau mângâiați în funcție de nevoile lor. Acest lucru are loc prin cuvântul profeției. Astfel, citim în 1 Corinteni 14.3 despre efectul profeției: „Însă cine profetește vorbește oamenilor *spre zidire și încurajare și mângâiere*.” Când Duhul Sfânt - care El Însuși este Reprezentantul, Mângâietorul (compară cu Ioan 14.26; 15.26; 16.7) - lucrează, de exemplu, o profeție, are ca scop edificarea, încurajarea și mângâierea Adunării. Nu există în Biblie nici un capitol în care găsim cuvântul „zidire” sau „a zidi” mai des decât aici, în 1 Corinteni 14. De aceea Adunarea nu este locul pentru a aduce în discuție subiecte preferate sau pentru a face ce este plăcut cuiva. Slujitorul are în vedere sufletele ascultătorilor și slujește cu Cuvântul lui Dumnezeu: „Dacă vorbește cineva, *să fie ca și cuvinte ale lui Dumnezeu*; dacă slujește cineva, să fie ca din puterea pe care o dă Dumnezeu, pentru ca în toate să fie glorificat Dumnezeu prin Isus Hristos” (1 Petru 4.11). El se va strădui să dea ascultătorilor hrana la timpul potrivit: „Cine este deci robul credincios și chibzuit, pe care l-a pus stăpânul său peste servitorii săi, ca *să le dea hrana la timp*?” (Matei 24.45).

C.H. Mackintosh scrie:

Pot avea o cunoaștere foarte profundă a Scripturii; pot avea o cunoaștere profundă a conținutului Bibliei, și o excelentă conștientizare a gloriei ei morale, dar dacă uit de suflet și de multiplele lui nevoi, atunci slujba mea va fi regretabil ineficientă. Slujba ratează ținta, îi lipsește acuitatea și puterea. Slujba nu va satisface nevoia inimii și nici măcar nu va atinge conștiința. Aceasta va fi o slujbă a cuvântului, dar nu și pentru suflet.

Pe de altă parte, s-ar putea ca eu să am foarte clar în vedere sufletul și nevoile sale. Poate că mă străduiesc să fiu util. Poate că dorința inimii mele este de a sluji inimii și conștiinței ascultătorilor și cititorilor mei, dar eu nu sunt familiarizat cu Biblia mea. Dacă nu sunt instruit în Scripturi, atunci nu am cu ce să fiu de folos. Nu am nimic, pe care aș putea să-l dau sufletului, nimic, care să ajungă la inimă, nimic care să se poată adresa conștiinței. Slujba mea se va dovedi a fi inutilă și obositoare. În loc să instruiască sufletele, ele devin plictisite și supărate. În loc să edifice sufletele, ele vor fi doar iritate. În loc ca sufletele să devină întărite pe calea uceniciei, ele devin descurajate, pentru că îmi lipsesc lucrurile de bază.⁴

⁴ C.H. Mackintosh, „The Book and the Soul“ aus *Things New and Old*, Anul 6, 1863, pag. 48–50.

Ce probleme corectează apostolul Pavel în legătură cu călăuzirea liberă în străngerile laolaltă?

Așa cum am spus, apostolul Pavel corectează unele deficiențe în legătură cu călăuzirea liberă a Duhului în Corint. În 1 Corinteni 14.1-25, apostolul corectează folosirea greșită a darurilor. Unii pierduseră din vedere faptul că darurile au fost date spre folosul ascultătorilor. S-au mulțumit cu ei înșiși și și-au pus darul în prim-plan, în loc să slujească credincioșilor cu darul. Când credincioșii din Corint au folosit darul limbilor, fără ca acolo să fie cineva care să interpreteze această vorbire în limbă, atunci darul nu era „spre folos”. Nimeni nu a fost zidit, îndemnat sau mângâiat, scopul Duhului nu a fost atins.

Aptitudinile naturale nu sunt suficiente

Unii frați au mari aptitudini intelectuale. Sunt obișnuiți prin profesia lor să vorbească în fața oamenilor și, de asemenea, se pot exprima bine. Cu toate acestea, s-ar putea ca astfel de frați să nu aibă nici un dar, deși trăiesc probabil chiar o viață duhovnicească. Ei pot vorbi doar din punct de vedere intelectual despre Cuvântul lui Dumnezeu, dar ar fi bine să tacă. Apoi, există frați care primesc un dar de la Domnul, dar l-au dezvoltat prost. Ei trebuie să fie încurajați și îndrumați să dezvolte acest dar (compară cu 1 Timotei 4.14; 2 Timotei 1.6). În orice caz, dacă noi credem că în adunare trebuie să arătăm abilitățile noastre intelectuale sau niște cunoștințe speciale, prin aceea că strălucim prin cunoștințe extra-biblice, de lungă durată, sau folosim un cuvânt străin după altul, sau dorim să-i impresionăm pe credincioși cu anumite cunoștințe de limba greacă, atunci vorbim peste capul lor și scopul Duhului nu este atins. Uneori avem parte de predici în care o relatare biblică este repovestită timp de o jumătate de oră, iar în ultimele cinci minute se adaugă o aplicație practică. Alții vorbesc timp de o oră fără să spună nimic. Atunci nici aceasta nu este mai bine, este ca și cum ar vorbi într-o limbă străină, pe care nimeni nu o înțelege. Unii ocupă o oră întregă, iar tu te întrebi care a fost scopul slujbei, care a fost mesajul. Un text folositor în acest sens poate fi găsit aici: [„Alergare fără mesaj”](#).

Apostolul acordă o mare importanță ca mesajul să fie înțeles de toți cei din adunare. Nu este important să spui multe, ci este important ceea ce Duhul Sfânt vrea să spună prin cineva în acea situație specială. Pot fi cinci cuvinte sau zece mii; important este să se înțeleagă și ca frații și surorile să fie edificați, îndemnați și mângâiați, iar Hristos să fie glorificat. Pavel accentuează în 1 Corinteni 14.19 că el vrea să vorbească cu mintea în Adunare. Dacă s-ar ține seama de aceasta, cât de mai binecuvântate ar fi și astăzi străngerile laolaltă în care se respectă învățătura călăuzirii libere a Duhului Sfânt.

Să ne imaginăm pe cineva care vrea să mă convingă să îi dau o înghițitură de apă. Ce am gândi dacă el ar începe să-mi vorbească despre circuitul apei timp de cincisprezece minute, apoi despre proprietățile chimice ale H₂O timp de cincisprezece minute, următorul sfert de oră despre importanța apei în țările din Orient și apoi încă un sfert de oră despre faptul că fiecare om are nevoie de apă. După aceea el nici măcar nu ar putea înțelege pentru ce nu i-am dat o înghițitură de apă, cu toate că a vorbit atât de mult despre importanța apei și despre faptul că

toată lumea are nevoie de apă, fiind clar că și el are nevoie de apă. Iar după douăzeci de minute nu l-am mai ascultat cu adevărat, ci am rămas cu el doar din politețe. Cu greu ne putem imagina așa ceva în viața de zi cu zi, pentru că în mod natural lăsam mintea să lucreze și rostim clar și distinct cele cinci cuvinte: „Te rog, dă-mi niște apă.” Dar în cadrul străngerilor laolaltă sunt prea multe predici care se desfășoară exact în acest fel.

Vom face bine la slujirea prin Cuvânt, dacă ne concentrăm pe interpretarea Cuvântului lui Dumnezeu și nu să le spunem fraților și surorilor istorisiri lungi sau să le explicăm lumea. Desigur, unele istorisiri din viață pot explica foarte bine un adevăr biblic, dar trebuie folosite cu moderație. De asemenea, va fi bine să se ia în considerare publicul cărui i se vorbește. Dacă sunt mulți copii prezenți, este important să te gândești ca și aceștia să poată înțelege ceva, fără a transforma, desigur, predica într-o predică de școală duminicală. Apostolul Petru spune: „Dacă vorbește cineva, să fie ca și cuvinte ale lui Dumnezeu; dacă slujește cineva, să fie ca din puterea pe care o dă Dumnezeu, pentru ca în toate să fie glorificat Dumnezeu prin Isus Hristos, ale Cărui sunt gloria și puterea, în vecii vecilor! Amin” (1 Petru 4.11). Numai atunci când există mesaje clare și frații profetesc din prezența Domnului, frații și surorile sunt conduși în lumina lui Dumnezeu și primesc mesajul de care au nevoie. Așa cum găsim în I Corinteni 14.24,25: „Dar dacă toți profetesc și ar intra un necredincios sau unul neștiutor, el este convins de toți, este judecat de toți; tainele inimii lui sunt arătate; și astfel, căzând cu fața la pământ, I se va închina lui Dumnezeu, spunând că *Dumnezeu este cu adevărat între voi.*”

Nu fiecare trebuie să vorbească

În versetul 26 găsim o altă problemă în Corint:

1 Corinteni 14.26: Ce este deci de făcut, fraților? Când vă strângeți, *fiecare* din voi *are* un psalm, are o învățătură, are o vorbire într-o limbă, are o descoperire, are o interpretare: toate să fie făcute spre zidire.

Acest verset a fost foarte des înțeles greșit. Nu se spune: „*fiecare să aibă*”, ci: „*fiecare are*”. Nu a fost intenția apostolului de a le arăta credincioșilor din Corint că fiecare ar trebui să predice într-o oră, și nici nu a vrut să exprime că acest lucru este așa în toate adunările. Credincioșii din Corint erau foarte binecuvântați cu daruri; aceasta era un lucru frumos. Dar aceasta i-a determinat să creadă că *fiecare* ar trebui să își facă auzită vocea. Dar apostolul Pavel îngrădește acest lucru aici. Este adevărat că, în principiu, fiecare poate fi folosit de Duhul Sfânt și ar trebui să existe necondiționat această posibilitate, dar probabil nu fiecare în fiecare oră. Așa că apostolul spune: Dacă toți vreți să vorbiți, până la urmă nimeni nu va fi zidit. Este evident că aici toată lumea vorbea și se ruga simultan. De aceea, Pavel îi îndeamnă pe credincioșii din Corint: „Toate să fie făcute spre zidire” (1 Corinteni 14.26). Credincioșii din Corint trebuiau să aștepte până când celălalt a terminat de vorbit (1 Corinteni 14.27,30,31), altfel în cele din urmă nimeni nu ar fi edificat.

Așteptare, până când celălalt a terminat

Versetul 30 nu este ușor de interpretat:

1 Corinteni 14.30: Iar dacă i se face o descoperire altuia care stă jos, *cel dintâi să tacă.*

Aici comentarii biblici au ajuns la interpretări diferite. Deoarece în întregul pasaj este vorba de menținerea unei anumite ordini, ar fi greu de înțeles dacă acest verset ar trebui interpretat în așa fel încât „primului” să i se interzică să mai vorbească (în timp ce predică), când unei alte persoane i se face o descoperire. Dacă primul a avut o descoperire de exprimat, atunci este de neconceput că Duhul Sfânt ar vrea brusc să o înăbușe și să aducă ceva nou. Doar trei versete mai departe citim: „Dumnezeu nu este al dezordinii” (1 Corinteni 14.33). Prin urmare, în opinia noastră, această interpretare nu poate fi corectă. Versetul pare mai degrabă să sugereze că ar trebui să se aștepte până când primul a terminat de vorbit; apoi ar putea vorbi și acela căruia i s-a făcut o descoperire. Și după aceea primul nu ar trebui să facă completări la subiectul său, ci să-l lase pe celălalt să vorbească. Aceasta este în concordanță cu ceea ce apostolul adaugă apoi: „Pentru că puteți toți să profețiți, câte unul, pentru ca toți să învețe și să fie încurajați” (1 Corinteni 14.31). Într-o Adunare cu multe daruri în domeniul profeției, poate fi bine și pentru slujitor să-și amintească că probabil Domnul nu dorește să-l folosească numai pe el.

Un dar poate fi folosit în mod carnal

Apostolul arată în continuare unde credincioșii din Corint au folosit greșit călăuzirea Duhului:

1 Corinteni 14.27,29: Dacă cineva vorbește într-o limbă, *să fie câte doi sau cel mult trei, și pe rând: și unul să interpreteze. ... Și doi sau trei profeți să vorbească, iar ceilalți să judece.*

Chiar dacă ne adunăm împreună sub călăuzirea liberă a Duhului Sfânt, acest lucru nu înseamnă că fiecare poate face ce vrea. Călăuzirea liberă a Duhului nu constă în faptul că fiecare poate spune ceva, ci că trebuie să spună ceva doar cei pe care Duhul Sfânt îi împuternicește să o facă („cum vrea El”).

În contrast cu slujirea-făcută-de-un-singur-om nu trebuie să cădem în pericolul de a crede că avem de-a face cu o slujire-a-fiecăruia. Nu este vorba de faptul că fiecare are libertatea de a spune ceva, ci de faptul că Duhul are libertatea de a folosi „pe cine vrea El”. Când, de exemplu, este vorba de slujirea Cuvântului, Domnul a dat un dar anumitor frați și, de regulă (sunt posibile și excepții), ei sunt cei care împart Cuvântul în mod corespunzător. Un dar în sine nu dă dreptul de a folosi acest dar. Credincioșii din Corint aveau în mod evident o serie de daruri, dar ei au abuzat de aceste daruri, nu s-au lăsat să fie călăuziți de Duhul în folosirea darurilor, ci de carnea lor.

Preoția tuturor credincioșilor

1 Petru 2.4,5: De El, apropiindu-vă, ca de o piatră vie, lepădată, în adevăr, de oameni, dar aleasă, prețioasă înaintea lui Dumnezeu, și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos.

Am văzut că nu este vorba de faptul că fiecare frate din biserică trebuie să fie la amvon, pentru că nu fiecare frate are un dar pentru asta. Altfel stau lucrurile cu rugăciunea; aici fiecare frate ar trebui să fie în stare, în mod normal, să rostească o rugăciune. Chiar și pentru propunerea unei cântări și citirea unui text biblic este necesară o anumită măsură de înțelegere spirituală. Chiar dacă pentru aceasta nu este absolut necesar niciun dar, este totuși necesar să fim atenți la direcția în care Duhul Sfânt ne conduce într-o anumită oră, pentru a propune o cântare potrivită sau pentru a citi un pasaj biblic.

Înainte de toate, rugăciunea face parte din preoția generală a *tuturor* credincioșilor (1 Petru 2.5). Când suntem adunați, *toți* credincioșii se pot ruga. Frații o pot exprima și în mod audibil cu buze, în timp ce surorile vor face acest lucru în tăcere (compară cu 1 Corinteni 14.34-40). De altfel, din acest motiv, momentele de tăcere nu sunt jenante, ci oferă un spațiu special fraților și surorilor, care ori nu au voie să se exprime în mod audibil, precum surorile, sau din alte motive pentru care nu participă la slujba preoțească audibilă.

Slujirea în Cuvânt este limitată

1 Corinteni 14.27,29: Dacă cineva vorbește într-o limbă, să fie cât doi sau cel mult trei, și pe rând: și unul să interpreteze. ... Și doi sau trei profeți să vorbească, iar ceilalți să judece.

În versetele 27 și 29, apostolul limitează slujirea unui anumit dar al Cuvântului la două, maximum trei persoane în timpul unei străngeri laolaltă. El știe că frații și surorile nu vor fi în stare să asimileze mai mult. Aici vedem că în cadrul străngerii laolaltă călăuzirea Duhului Sfânt este o chestiune foarte rațională. Dacă sunt deja trei mesaje de la un anumit dar (de exemplu, profeția), atunci bunul simț îmi spune - care în acest caz nu este altceva decât călăuzirea Duhului - că ar fi mai bine să rămân așezat, chiar dacă și eu am acest dar și am avut un alt gând pe inima mea, pentru că citim în 1 Corinteni 14.32: „Duhurile profețiilor sunt supuse profețiilor.” Nimeni nu poate spune: „Dar Duhul m-a îndemnat așa, nu m-am putut abține.” În acest fel lucrează demonii, dar nu Duhul lui Dumnezeu (compară cu 1 Corinteni 12.2). Bruce Anstey scrie:

Așadar, Adunarea nu este o platformă pentru carne. Pavel adaugă în versetul 32 că „duhurile profețiilor sunt supuse profețiilor” (1 Corinteni 14.32). Acest lucru înseamnă că o persoană ar trebui să știe cum să se controleze și să se abțină de la a vorbi în astfel de ocazii. Uneori putem auzi pe un frate spunând: „Nu m-am putut abține; a trebuit să spun

așa și așa.” Ceea ce el vrea de fapt să spună prin aceasta este că nu este capabil să-și controleze propriul duh (Proverbe 25.28).⁵

Acesta este un principiu care se aplică cu siguranță și la alte ore. Dacă am contribuit deja de două ori în ora de frângere a pâinii⁶, atunci ar trebui să mă întreb de trei ori dacă ar trebui să vorbesc a treia oară, pentru că este puțin probabil că Duhul Sfânt dorește să folosească întotdeauna pe aceiași frați. Astfel, vedem și aici că îndrumarea Duhului urmează reguli foarte raționale.

Nu trebuie să mistificăm călăuzirea Duhului. Unii nu au curajul să spună un cuvânt sau să spună o rugăciune în Adunare. Ei au o înțelegere așa de greșită despre conducerea Duhului că, în cele din urmă, Duhul nu poate conduce în Adunare „cum vrea” El. Va fi bine să le reamintim acestor frați că în viața zilnică au curajul de a se lăsa conduși și îndrumați de Duhul Sfânt, și că îndrumarea și conducerea în cadrul străngerilor laolaltă principial nu funcționează altfel. Cel care tace, deși Duhul vrea de fapt să se folosească de el, este la fel de greșit ca și cel care participă, deși Duhul nu vrea să-l folosească.

Sunt și alte însușiri pentru abuzul călăuzirii libere a Duhului?

Carnea poate și ea să fie activă în Adunare (Biserică)

Da, există încă o serie întreagă de caracteristici care pot limita călăuzirea liberă a Duhului. Așa cum am menționat deja, apostolul Pavel scrie adunării din Tesalonic:

1 Tesaloniceni 5.19: Nu stingeți [sau: nu suprimați, nu înăbușiți] Duhul.

Și credincioșilor din Efes le cere:

Efeseni 4.30: Nu-L întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.

Acestea sunt cele două pericole: Fie nu facem ceea ce vrea Duhul (și atunci Îl *stingem*), sau facem ceea ce El nu vrea (atunci Îl *întristăm*, astfel încât El nu mai poate lucra). Atunci când carnea noastră lucrează, vom fi mereu în derivă într-o direcție sau alta, sau în ambele.

Trebuie să fim conștienți și să acceptăm faptul că încă mai avem carnea în noi și, dacă nu suntem atenți, vom fi conduși de carne mai repede decât ne dăm seama. În epistola către Galateni 5.17 ni se spune că carnea se luptă împotriva Duhului, și în cadrul străngerilor

⁵ B. Anstey, *The First Epistle of Paul to the Corinthians*, E-Book-Edition, 2019, Version 1.4.

⁶ Probabil este necesar să spunem că prin frângerea pâinii nicidecum nu este vorba că fiecare care ia parte rupe o bucă din pâine.

laolaltă nu este altfel. Facem bine să nu subestimăm carnea noastră și să-L rugăm pe Domnul, înainte de strângerea laolaltă, să ne facă conștienți că în prezența Lui carnea nu are niciun loc. Ar fi bine dacă am fi mai mult conștienți de faptul că Domnul este cu adevărat prezent. Dacă El ar fi prezent vizibil, am putea presupune că ne vom gândi de trei ori mai mult dacă ar trebui acum să spunem ceva sau nu. Deci ar trebui să conștientizăm că, carnea *nu este de folos*, că *nimic bun nu locuiește* în carne și că aceasta este cu totul *neputincioasă* (Ioan 6.63; Romani 7.18; 5.6).

Așadar, nu trebuie să ne gândim că trebuie să cedăm la orice impuls care ar putea veni la noi în timpul unei ore.

- Facem bine să Îl întrebăm pe Domnul dacă ar trebui citit acest pasaj biblic sau dacă ar trebui propusă o cântare sau alta.
- Ne întrebăm dacă cântarea se potrivește cu rugăciunile, pasajele biblice și cântările anterioare, sau dacă vreau să o propun doar pentru că mi se pare frumoasă sau pentru că am cântat-o cu atâta înfocare cu altă ocazie. Cu siguranță, poate fi că Duhul Sfânt vrea să ne arate un alt gând. Dar dacă propun o cântare sau citesc un pasaj din Biblie sau spun o rugăciune care nu are nici o legătură cu cea anterioară, ar trebui să fiu sigur că Duhul vrea acum să adauge un alt gând. Pe de altă parte, este de asemenea greșit să se omagieze o anumită gândire de concordanță: atâta timp cât un anumit cuvânt cheie apare în cântare sau din Cuvânt, totul este în regulă. Dacă tocmai ești ocupat cu dragostea Domnului și apoi cineva propune o cântare despre dragostea lui Dumnezeu Tatăl - adică o temă complet diferită - cuvântul cheie rămâne același, dar uneori te întrebi dacă persoana care a propus cântarea a fost cu adevărat cu gândurile la subiect.
- Călăuzirea Duhului este cu siguranță deosebit de importantă în cazul unei cântări sau rugăciuni de început. Am auzit de un frate care a recunoscut în mod deschis că nu se simte capabil să ia în considerare punctul tocmai menționat, așa că întotdeauna el propune prima cântare. Este ca și cum cineva ar spune: Nu pot ține o melodie, așa că întotdeauna dau tonul.
- Este foarte puțin probabil că în timpul unei ore Duhul Sfânt vrea să conducă o persoană într-o direcție și alta în altă direcție.
- De asemenea, este foarte puțin probabil ca Domnul să vrea să folosească doar pe unul singur, sau întotdeauna pe aceiași frați într-o oră.
- Uneori, avem și impresia că ar trebui să rupem tăcerea lungă și că este poate neplăcut pentru unii atunci când apare un decalaj sau o tăcere mai mare. Ar trebui să fim conștienți că tăcerea nu poate fi singurul motiv pentru a acționa noi înșine. Atunci când ia naștere o pauză, se poate foarte bine medita asupra celor spuse deja sau ruga lui Dumnezeu în tăcere. Așa cum s-a spus deja, astfel de momente de tăcere sunt deosebit de importante în ora de frângere a pâinii, astfel încât surorile, în special, să poată aduce închinarea (jertfele lor spirituale) înaintea lui Dumnezeu în rugăciune tăcută. Dar poate că trebuie să recunoaștem într-o astfel de tăcere că nu avem nimic. Aceasta înseamnă cel puțin sinceritate, în timp ce activitatea carnală este ipocrizie.

Adunarea de rugăciune

Noi nu stăm singuri înaintea lui Dumnezeu

Faptele apostolilor 12.5: Deci Petru era păzit în închisoare; dar adunarea făcea rugăciuni stăruitoare la Dumnezeu pentru el.

În cadrul unei străngeri laolaltă, fraților care rostesc rugăciuni ar trebui să le fie clar că ei nu sunt singuri înaintea lui Dumnezeu. Nu vrem să facem legi și, de asemenea, vrem să fim îndelung răbdători, dar „rugăciunile mele” nu ar trebui să aibă loc în cadrul străngerilor laolaltă. Este foarte frumos să vedem cum în Faptele apostolilor 12.5 adunarea s-a rugat stăruitor pentru Petru. Deși, desigur, doar unul singur s-a rugat la un moment dat, Duhul Sfânt ni-l prezintă ca și cum întreaga adunare s-ar fi rugat.

Apostolul Pavel scrie în 1 Corinteni 10.16: „Paharul binecuvântării, pe care [noi] îl binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care [noi] o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos?” Și aici, desigur, doar unul singur va mulțumi pentru pâine și pahar și va frânge pâinea, dar Pavel descrie aceasta în termenii „pe care [noi] îl binecuvântăm” și „pe care [noi] o frângem”. Atunci când ne rugăm, va fi bine să avem în vedere că toți ceilalți vor spune „Amin” la această rugăciune (compară cu 1 Corinteni 14.16). Deci, atunci când ne rugăm ne gândim și la ceea ce Adunarea adunată poate răspunde cu „Amin” (= așa să fie).

Să nu luptăm unul împotriva altuia în rugăciune

Matei 18.19: Din nou vă spun că, dacă doi dintre voi *se vor învoi* pe pământ asupra oricărui lucru, orice ar cere, li se va face de la Tatăl Meu, care este în ceruri.

Domnul Isus vorbește aici despre faptul că noi ar trebui „să ne învoim” atunci când ne rugăm. Dacă știm că într-un anumit punct există diferite păreri între cei prezenți, atunci nu se va pune părerea proprie pe primul loc, ci ne vom ruga pentru a ajunge la un acord asupra acestui sau acelui punct sau pentru ca Domnul să dea mai multă claritate în legătură cu acest sau acel punct.

Să nu se predice în rugăciune

Dacă suntem conștienți cui ne rugăm, atunci și rugăciunile noastre nu vor fi o predică pentru frați și surori. Nu este nevoie să explicăm lui Dumnezeu Cuvântul Său în rugăciunile noastre. De multe ori am văzut frați în rugăciune vorbind despre Dumnezeu chiar la persoana a treia, devenind însă clar că de fapt ei se adresau fraților și surorilor. Rugăciunile lungi într-o străngere laolaltă publică ar trebui evitate pe cât posibil - din același motiv pe care Pavel îl dă pentru limitarea profeției (1 Corinteni 14.29). Frații și surorile nu-l pot urmări pe cel care se

roagă: și pasajele biblice următoare ne indică în mod clar într-o direcție și ar trebui să facă apel la inimă și la conștiință:

Matei 6.5: Și, când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, pentru că lor le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile străzilor, *ca să se arate oamenilor.*

Marcu 12.40: De ochii lumii *se roagă îndelung.* Aceștia vor primi mai aspră sentință.

Chiar și în ora de frângere a pâinii, rugăciunile lungi sunt foarte oboseitoare pentru frați și surori, și trebuie să fim mereu conștienți că nu stăm singuri înaintea lui Dumnezeu, ci împreună cu mulți alți frați și surori de credință. Cu siguranță, aici ar trebui să se facă distincția dacă cineva în rugăciune vorbește despre una sau alta pierzând firul sau dacă în rugăciune este adus înaintea lui Dumnezeu un gând care pur și simplu nu poate fi exprimat în câteva propoziții. În cămăruța liniștită ne putem ruga cât de mult timp dorim; Dumnezeu nu obosește și nici nu are probleme de concentrare, pentru a ne asculta rugăciunile.

Să nu se critice în rugăciune

Ar trebui să ne abținem în mod absolut de la a critica sau corecta pe alții în rugăciune; aceasta ar trebui să aibă loc în cadrul unei conversații personale. De asemenea, în slujirea Cuvântului ar trebui să ne abținem în străngerile laolaltă de la a ne certa în legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu și de la a-i critica pe ceilalți frați. Cu toate acestea, prezentarea unei poziții diferite poate fi cu siguranță utilă în anumite situații, iar frații și surorile pot pune în balanță diferite poziții. Dar există și adunări în care anumiți frați cred că ar trebui să adopte o poziție opusă, pentru a încuraja, cum spun ei, pe frați și surori la o „gândire diferențiată”. Desigur, acesta nu este un mod spiritual de a proceda. Fratele William Kelly a spus odată următoarele despre acest lucru:

În ceea ce privește critica, aș vrea să spun că nu-mi pot imagina că Adunarea lui Dumnezeu este locul unde să te ridici în picioare și să-ți etalezi marile cunoștințe, dar tocmai acolo este cea mai bună ocazie pentru cel mai mare să arate cât de mic este înaintea lui Dumnezeu. Pot exista ocazii și circumstanțe în care o sentință referitoare la o propunere nu numai că este oportună, dar este o datorie, dar Adunarea lui Dumnezeu nu este locul potrivit pentru asta. Aș putea foarte bine să aplic la aceasta un cuvânt pe care apostolul l-a scris referitor la introducerea a ceva nou: „Dar dacă cineva gândește să fie certăreț, noi nu avem asemenea obicei, nici adunările lui Dumnezeu.” Cum și de unde poate fi extrasă o astfel de conduită din Cuvântul lui Dumnezeu? Mă gândesc aici - așa cum mă gândesc în general în aceste expuneri - nu la un pasaj biblic anume, ci la întreaga natură, la tonul și scopul a tot ceea ce ne-a fost dat în Scriptură. Deoarece o astfel de critică nu are niciun temei, rezultatul ei nu poate fi decât dăunător. Ce poate aduce în adunare patima de a critica, decât dezbinare și discordie, când unitatea și armonia ar trebui să prevaleze? Cu toate acestea, criticile sunt mult prea frecvente, iar eu doresc să avertizez serios pe fiecare împotriva lor. Toți sunt capabili să facă greșeli, și toți au

nevoie ocazional de muștrare, dar, în general, remarcile critice ale unuia în detrimentul celuilalt nu-și au locul în adunarea creștină. Pentru orice obligație adevărată există un moment și un loc potrivit, dar niciodată nu poate fi corect să remediezi o greșală prin alta, oricât de evlavioasă ar putea fi intenția.⁷

Cum pot fii sigur că sunt călăuzit de Duhul Sfânt într-o strângere laolaltă?

O cunoaștere bună a Cuvântului lui Dumnezeu

Am văzut deja mai sus că mintea (reînnoită) joacă un rol important, atunci când ne adunăm ca Adunare. Desigur, nu ar trebui să ne bazăm niciodată pe intelectul nostru (Proverbe 3.5)! Așadar, dacă vrem să slujim Domnului în biserică și să o facem în puterea Duhului Sfânt, atunci ne vom strădui să apelăm la înțelegerea spirituală a credincioșilor. Ne vom lupta pentru cele „cinci cuvinte rostite cu mintea”. Pe lângă aceasta va fi esențial să „lăsăm cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în noi” (Coloseni 3.16). Va fi, de asemenea, o chestiune legată de modul în care citim Cuvântul, dacă este dorința noastră de a-l găsi pe Hristos în Scripturi (compară cu Luca 24.27) și dacă suntem însuflețiți să dăm fraților și surorilor hrană la timpul potrivit (Matei 24.45). Apoi se va întâmpla ceea ce s-a întâmplat cu ucenicii care mergeau spre Emaus: „Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24.45). Slujitorul ar trebui să fie educat „prin cuvintele credinței și ale buneii învățături” și de asemenea ar trebui să urmeze această învățătură bună (1 Timotei 4.6). Este important să luăm aminte la îndemnul lui Pavel către Timotei: „Ia seama *la tine însuși* și la învățătură” (1 Timotei 4.16).

Să nu se dea numai cunoștință

Atunci când facem o lucrare de „slujire prin Cuvânt”, nu ar trebui să predăm niciodată teologie pură. Cuvântul lui Dumnezeu vrea să ajungă nu numai la mintea noastră, ci întotdeauna și la inima și conștiința noastră. Cele auzite trebuie să aibă un efect pozitiv asupra ascultătorului; el este zidit, încurajat sau mângâiat (1 Corinteni 14.3,4). Dacă cercetăm scrierile apostolului Pavel constatăm că el își încheia întotdeauna învățăturile cu o parte practică. În expunerile doctrine este bine să luăm ca model acest lucru și să arătăm cum influențează această învățătură practica noastră. Unii se ferec, probabil, să facă aplicații practice; se produce ușor supărare, pentru că unii se simt jigniți; dar, fără astfel de aplicații, slujirea rămâne adesea inutilă. Când Domnul Isus S-a arătat ucenicilor care mergeau spre Emaus, aceștia au putut spune la sfârșit: „Nu ne ardea oare inima în noi când ne vorbea pe drum și când ne deschidea Scripturile?” (Luca 24.32). Inima a fost atinsă. În afară de aceasta, s-au simțit îndemnați să se întoarcă înapoi la Ierusalim pe drumul lung, chiar dacă „era spre seară și ziua s-a plecat”. Dimpotrivă, fariseii și cărturarii s-au simțit puși în lumină de vorbirea Domnului. Conștiința a fost atinsă.

⁷ W. Kelly, *Die Versammlung Gottes*, EPV, 1970, pag. 114 și următoarea.

Dragostea ca motor pentru slujire

1 Corinteni 14.1: Urmăriți dragostea

Punctul de plecare pentru orice slujire în biserică ar trebui să fie dragostea: dragostea *pentru Domnul Isus*, dragostea *pentru Dumnezeu*, dar neapărat și dragostea *pentru frații și surorile în credință* și *pentru cei rătăciți* (căci și ei pot fi probabil într-o strângere laolaltă). Când apostolului Petru i s-au încredințat oile și mieii, Domnul îl întreabă de trei ori: „Mă iubești?”. (compară cu Ioan 21.15,16). Domnul a vrut să se asigure că slujirea pentru turmă era alimentată dintr-o sursă corectă. Nu este o întâmplare faptul că între capitolele 12 și 14 din prima epistolă către Corinteni este capitolul despre dragoste. Capitolul 12 vorbește despre darurile pe care Dumnezeu le-a dat trupului. Capitolul 14 vorbește despre felul în care aceste daruri trebuie să fie folosite pentru gloria lui Dumnezeu, iar în capitolul 13 găsim motorul care ar trebui să-i antreneze pe credincioși la slujire: dragostea. Pavel vorbește în a doua epistolă către Corinteni despre faptul că: „Dragostea lui Hristos ne constrânge” (2 Corinteni 5.14). Nu ar trebui să ne îngropăm darurile și să credem că Domnul este un „om aspru”, ca acela din parabola talanților (Matei 25.24). Nu, noi slujim unui Domn bun, care are foarte multă răbdare cu noi. 1 Corinteni 14 începe cu fraza: „Urmăriți dragostea”. Când vine vorba de folosirea darurilor, această strădanie trebuie să preceadă folosirea darurilor. Atunci vom face slujba nu pentru că vrem să spunem ceea ce știm sau ceea ce am învățat în ultima săptămână sau ceea ce credem că este interesant, ci pentru că simțim o nevoie la frați și la surori, pe care vrem să o satisfacem. Apoi, înainte de fiecare slujbă, ne-am gândit: ce au nevoie frații și surorile cel mai mult? Deși există, desigur, probleme care sunt importante pentru mulți creștini credincioși și pentru multe adunări (biserici), slujitorul ar trebui să se gândească de trei ori înainte de a face aceeași slujbă în adunarea A săptămâna aceasta și în adunarea B săptămâna următoare, pentru că, de obicei, nevoile sunt diferite.

Interdependența reciprocă

1 Corinteni 11.33: Astfel, frații mei, când vă adunați ca să mâncați, așteptați-vă unii pe alții.

Ar trebui să ne amintim întotdeauna în cadrul străngerii laolaltă că noi în calitate de frați și surori suntem interdependenți. Suntem mădulare ale *unui singur* trup. Noi nu stăm înaintea Domnului ca nisipul liber, ci suntem strâns legați cu toate celelalte mădulare ale trupului. Credincioșii din Corint, atunci când s-au adunat pentru cina Domnului, erau preocupați doar cu ei înșiși. La fel ni se poate întâmpla și nouă în adunare, să nu ne gândim deloc la ceilalți, ci suntem preocupați doar cu noi înșine, cu gândurile și darurile noastre. De aceea este bine ca între frați să existe obiceiul de a se aștepta unii pe alții (compară cu 1 Corinteni 11.33). Iacov spune: „Așa că, preaiubiții mei frați, orice om să fie grabnic la ascultare, *încet la vorbire*, încet la mânie” (Iacov 1.19). Și înțeleptul predicator ne poate ajuta aici: „Nu te pripri cu gura ta și să nu ți se grăbească inima să rostească ceva înaintea lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este în ceruri și tu pe pământ; *pentru aceasta, cuvintele tale să fie cumpătate*[sau:

puține]” (Eclesiastul 5.2). Sunt adunări în care trebuie să urmărești cu atenție când fratele care stă în picioare și spune ceva se pregătește să se așeze, și chiar înainte de a se așeza, trebuie să te ridicați în picioare pentru a putea spune ceva. Astfel de ore nu fac decât să mărturisească cât de activă este carnea cu importanța ei de sine.

Ce facem atunci când frații vorbesc despre ceea ce nu contribuie la zidirea Adunării?

1 Corinteni 14.29: Și doi sau trei profeți să vorbească, iar ceilalți să judece.

Cu regret, există multă suferință astăzi în multe biserici (adunări) care vor să păstreze călăuzirea liberă a Duhului Sfânt în străngerile laolaltă ale bisericii. Trebuie să mărturisim cu sinceritate că, dacă sunt unii astăzi care se abțin de la această conducere liberă a Duhului, este tocmai pentru că s-a făcut mult abuz de ea. De multe ori abuzul este făcut din cele mai bune motive. Frații se simt presați sau responsabili, pentru că „nimeni altcineva nu o face”. Se simte într-adevăr în adunări că un frate sau altul edifică rar adunarea, dar nu mai există puterea de a face ceva în această privință. De fapt, ar trebui să se vorbească urgent cu dragoste cu astfel de frați.

Deseori este și din cauză că nu se îndrăznește să se spună ceva unui frate, pentru că aproape nu este nicio alternativă în biserică (adunare). Deseori este bucurie când într-adevăr un frate se ridică și preia slujirea prin Cuvânt. Când există atât de multă slăbiciune, ar trebui să se întrebe serios dacă nu ar fi mai bine să fie invitat un frate sau altul dintr-o adunare învecinată, care a primit în mod evident un dar de la Domnul. Slujirea nu trebuie neapărat să fie efectuată de acest frate dacă, de exemplu, un alt frate este „întâmplător” în trecere în aceeași zi, sau dacă a avut pe inimă să slujească adunarea mică și slabă. Am auzit și de o adunare în care un frate, din cauza lipsei de capacitatea spirituală a citit ceva dintr-un comentariu. O astfel de „conservă” este totuși mai bună decât să-i plictisească pe frați și pe surori cu o oră de discurs, fără să se spună ceva. Dacă constatăm o lipsă în propria noastră adunare, nu trebuie să „convîngem” sau să „constrângem” niciun frate local la slujire în Cuvânt, ci mai degrabă să-i încurajăm pe frați să studieze Biblia cu sârguință și să se roage pentru daruri (compară cu 1 Corinteni 14.13). Un lucru este absolut clar: „Din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12.34). Pentru slujirea prin Cuvânt este nevoie de frați care să fie dispuși să cerceteze Sfânta Scriptură, ținând cont de darurile pe care Domnul le-a dat trupului „pentru desăvârșirea sfinților” (Efeseni 4.12). Cine se îndeletnicește mult în liniște cu Domnul și Cuvântul Său și ține cont de darurile trupului, a cărui slujire o găsim în multe comentarii valoroase, va simți de obicei automat dorința de a împărtăși ceea ce a găsit în Cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea, ne va determina să ne smerim, că am fost atât de puțin preocupați cu Cuvântul, încât noi înșine nu putem să contribuim la slujirea prin Cuvânt.

Într-o biserică (adunare) sănătoasă ar trebui să existe între frații și surorile în credință libertatea de a spune sincer dacă slujirea unui frate este permanent percepută ca nefiind edificatoare. Desigur, se poate întâmpla și ca starea spirituală a ascultătorilor să nu fie bună și doctrina sănătoasă să nu mai fie pur și simplu apreciată. Adesea, o slujbă este considerată

needificatoare doar pentru că propria condiție spirituală este precară și pentru că slujba condamnă propriile căi, poate lumești. Dar dacă o slujbă este văzută de către mulțimea de frați evlavioși și surori evlavioase ca nefiind edificatoare, trebuie să se vorbească sincer în această privință. Apostolul Pavel spune: „Și doi sau trei profeți să vorbească, iar ceilalți să judece” (1 Corinteni 14.29). Dacă se ajunge la concluzia că slujirea unui frate nu este ziditoare, atunci trebuie să i se sugereze cu dragoste fratelui respectiv să nu mai contribuie la slujire. El poate continua să spună o rugăciune, să citească un pasaj biblic și chiar să propună o cântare, dar o slujire a Cuvântului implică de obicei existența unui dar.⁸ Această sarcină, desigur dificilă, face parte din responsabilitatea noastră, dacă vrem să ne adunăm împreună sub călăuzirea liberă a Duhului. În caz contrar, se întâmplă exact ceea ce pentru care mulți dintre cei de astăzi resping și sunt foarte critici față de această conducere liberă a Duhului.

Există un alt caz care trebuie abordat: Un frate are un dar, dar el depășește măsura credinței pe care i-a dat-o Dumnezeu. Darul său este doar pentru cinci cuvinte. Dar el crede că poate vorbi o oră întreagă. În Romani 12.3-6 citim:

Romani 12.3-6: Pentru că, prin harul care mi-a fost dat, spun fiecăruia care este între voi să nu aibă gânduri înalte, peste ceea ce trebuie să gândească, ci să gândească așa ca să fie cumpătat, după cum Dumnezeu a împărțit fiecăruia o măsură de credință. ... dar având diferite daruri de har, după harul care ne-a fost dat: fie profeție, să profetăm potrivit măsurii de credință.

S-ar putea să nu putem contesta darul unui frate, dar atunci trebuie să-i spunem clar că trebuie să țină cont de aceste cuvinte. Se poate întâmpla ca un frate să citească un capitol, apoi îl povestește mai mult sau mai puțin în propriile cuvinte, se uită la ceas și își dă seama că mai sunt cincisprezece minute - frații și surorile răsuflă ușurați că predica lui este la sfârșit, dar acum citește capitolul următor și continuă la fel ca înainte. Cu astfel de predici se îndepărtează frații și surorile de la străngerile laolaltă.

Încheiere

Cei care doresc cu plăcere să se țină de călăuzirea liberă a Duhului Sfânt în străngerile laolaltă trebuie adesea să se justifice față de cei care preferă o slujire planificată sau chiar slujirea printr-un singur om (sau slujirea unui pastor). Nu avem nicio intenție de a ne opune sau de a argumenta împotriva acestei înțelegeri. În multe cazuri este cu siguranță făcută dintr-o inimă curată, și adesea prin aceasta credincioșii au fost edificați, îndemnați și mângâiați - poate mai mult decât într-o adunare vecină unde încă se procedează altfel. Este în inima noastră să îi întărim pe cei care se întrebă ce cale ar fi mai biblică, iar această întrebare trebuie neapărat să fie decisă pe baza Bibliei deschise și nu din tăcerea Scripturii sau dintr-un sentiment general de nemulțumire față de situația locală. În Cuvântul lui Dumnezeu nu există nici un fel de instrucțiuni pentru slujirea planificată, cu atât mai puțin pentru slujirea făcută de unul sau mai mulți păstori. Această slujire ar putea avea oarecare avantaje din motive pragmatice. Dar aici se poate cel mult argumenta cu tăcerea Sfintei Scripturi în aceste chestiuni. Tocmai în

⁸ Cum am spus, în privința aceasta sunt desigur întotdeauna excepții.

1 Corinteni 14

acest punct vedem avantajul interpretării de mai sus. Ea nu numai că este în concordanță cu contextul Noului Testament, ci noi avem chiar și un exemplu în Sfânta Scriptură în 1 Corinteni 14, unde ni se arată în detaliu modul în care călăuzirea liberă a Duhului poate funcționa în cadrul străngerilor laolaltă. În această interpretare ne putem referi direct la Cuvântul lui Dumnezeu și să ne așezăm pe temelia fermă „este scris”.